

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 029
Бањалука, 09.12.2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као председника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца ИП Г. д.о.о. П., заступа га директор Д. Ђ. а овога пуномоћник М. С. адвокат из П., ул..., против туженог ГП Г.1 а.д. П., заступа га директор Б. Б. а овога пуномоћник В. Љ. адвокат из П., ул..., ради накнаде штете, одлучујући по ревизијама тужиоца и туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број Пж-31/04 од 30. 08. 2007. године, на сједници одржаној дана 09.12.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизије се одбијају.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Прњавору број Пс-34/02 од 17.10.2003. године, дјелимичним усвајањем тужбеног захтјева, обавезан је тужени да тужиоцу у року од 30 дана од дана правоснажности те пресуде исплати: на име отклањања недостатака на вертикалној и хоризонталној изолацији објекта број 7а, у Ул..., у П. 22.465,83 КМ; на име трошкова закупнине за коришћење туђих пословних просторија за период од 02.06.2001. до 31.12.2002. године - 350,00 КМ мјесечно, а за период од 01.01.2003. године, па до примопредаје тога објекта са отклоњеним недостацима – 520,00 КМ мјесечно; да на те износе плати законску затезну камату од 17.10.2003. године (дана доношења првостепене пресуде), па до исплате и да му накнади трошкове поступка у износу од 3003,00 КМ. У преосталом дијелу, који се односи на трошкове објаве огласа и рада комисије за избор извођача радова по том огласу у износу од 798,00 КМ и изгубљене добити због некористићења предметног објекта у износу од 25.291,80 КМ, тужбени захтјев је одбијен као неоснован.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број Пж-31/04 од 30.08.2007. године, дјелимичним уважањем жалби тужиоца и туженог та првостепена пресуда је преиначена: по жалби тужиоца - тако што су овоме досуђени и трошкови објаве огласа и рада комисије за избор извођача радова у износу од 798,00 км и затезна законска камата на целокупни досуђени износ почев

од 03.06.2002. године као дана подношења тужбе, па до исплате, те трошкови поступка у износу од 4.366,32 КМ, а по жалби туженог – тако што је трошак закупнине у износу од 520,00 КМ тужиоцу досуђен до 19.09.2003. године као дана закључења расправе пред првостепеним судом. У преосталим дијеловима жалбе су одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Благовременим и дозвољеним ревизијама и тужилац и тужени оспоравају законитост те другостепене пресуде због повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примјене материјалног права.

Образлажући те ревизионе разлоге, тужилац истиче: да није јасно зашто је другостепени суд измијенио првостепену пресуду досуђујући му трошкове закупнине само до 19.09.2003. године т.ј. до дана закључења расправе пред првостепеним судом; да му је камату „требале досудити најмање од дана подношења тужбе“; да је дио нижестепених пресуда којим је удовољено његовом тужбеном захтјеву у супротности са оним дијелом којим је захтјев по основу изгубљене добити одбијен; да је у том одбијајућем дијелу пресуде остварена погрешна примјена одредаба члана 154. и члана 189. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85 57/89 и „Службени гласник Републике Српске“, број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04 – у даљем тексту: ЗОО); да с тим у вези не стоје наводи нижестепених судова да није доказао тај дио тужбеног захтјева; да је логично „да већи пословни простор доноси већу добит“, а уз то да се његов пословни објекат налази на повољној локацији у П.; да те чињенице указују да трпи штету у виду изгубљене добити због некоришћења предметног објекта; да је висину изгубљене добити могуће утврдити тако да се његова добит у претходној, 2001. години, стави у однос са површином пословног простора којег је користио до тада, а потом да се тако добијени резултат стави у однос са површином његовог пословног објекта, којег због предметног недостатка не користи. Предлаже да се ревизија усвоји и да се нижестепене пресуде преиначе у дијелу којим је његов тужбени захтјев одбијен тако да се том захтјеву у цјелини удовољи.

Тужени у образложењу своје ревизије наводи: да нема основа да се макар и дјелимично усвоји тужбени захтјев тужиоца, јер да нема ваљаних доказа да је штета настала његовом кривицом; да је он за потребе тужиоца извео само „одређене радове, друге радове да је извео сам тужилац“ ангажујући друге извођаче; да није утврђен ни узрок појаве влаге у тужиочевом објекту, а уз то да тужилац „ничим није доказао када је објекат завршен, када је тражио и да ли је тражио његов технички пријем или употребну дозволу, од када би евентуално имао право на такав вид штете и то под условом да му је онемогућен рад у локалу; да су погрешно примјењене одредбе члана 17., 18., 262., 640 и 641. ЗОО у досуђујућем дијелу побијане пресуде, као и одредбе Посебних узанси о грађењу; да се погрешна примјена материјалног права у том дијелу огледа и у чињеници да другостепени суд тужиоцу даје правни третман повјериоца а њему (туженом) третман дужника иако се они „нису налазили у таквом односу“. Предлажем да се побијана пресуда укине у цјелини и предмет врати на поновно суђење другостепеном суду.

Тужилац је благовремено поднио одговору на ревизију туженог. Оспорава њене разлоге у цјелини и предлаже да се она одбије као неосновна.

Тужени није дао одговор на ревизију тужиоца.

Размотривши ревизије и побијану пресуду по одредбама члана 241. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03, 85/03 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП), затим одговор тужиоца и цјелокупне списе предметне правне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

На страни 5, ал. 3. побијане пресуде образложено је да се накнада штете по основу плаћања закупнине досуђује тужиоцу до 19.09.2003. године, т.ј. до дана закључења расправе пред првостепеним судом налазећи, правилно, да је та ставка штете “позната само до времена закључења расправе“. Отуда не стоји приговор тужиоца да није јасно зашто је у том правцу првостепена пресуда преиначена.

Уважавајући жалбу тужиоца, другостепени суд му је на досуђену накнаду штете досудио и затезну камату од 03.06.2002. године, па је тако беспредметан његов ревизиони приговор да је камату „требало досудити најмање од дана подношења тужбе“.

Неосновано тужилац тврди да су дијелови нижестепених пресуда којима је удовољено његовом тужбеном захтјеву у супротности са оним дијелом којим је одбијен захтјев за накнаду изгубљене користи. То су два различита вида накнаде штете, па када су нижестепени судови нашли да је основан захтјев који се односи на трошкове отклањања недостатака тужиочевог новоизграђеног објекта и трошак закупнине због немогућности коришћења тога објекта, налазећи истовремено да није доказано да је он претрпио и штету по основу изгубљене добити због немогућности коришћења објекта, онда ту нема никакве супротности. Начин на који је он покушао да докаже ту ставку штете, очигледно није могао да доведе до њеног поузданог утврђења. Наиме, пословна добит није у таквој директној вези са добити оствареној у претходној години, површином пословног простора и локацијом објекта да би се само на основу тих елемената могла правилно утврдити. С тим у вези, указује се неоснованим и приговор да су одбијањем тужбеног захтјева у том дијелу одредбе члана 154. и члана 189. ЗОО погрешно примијењене.

Тужени у својој ревизији не наводи у чему види повреду одредаба парничног поступка на његову штету. Он уствари оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а из тог разлога ревизија се не може изјавити према изричитим одредбама члана 240. став 2. ЗПП.

Како је у поступку пред нижестепеним судовима утврђено да је предметна штета узрокована пропустима туженога у извођењу радова на тужиочевом објекту, неоснован је његов приговор да је побијана пресуда заснована на погрешној примјени одредаба члана 17., 18., 262., 640. и 641. ЗОО. О погрешној примјени Посебних узанси о грађењу не може бити ни говора, јер према уговорима у

списима предмета њихова примјена није ни уговорена, нити је током поступка утврђено да су странке хтјеле њихову примјену - у смислу одредаба члана 21. став 2. и члана 1107. став 1. ЗОО.

Предметна штета је узрокована повредом уговорне обавезе од стране туженог као извођача радова по уговору о грађењу, па отуда не стоји ни његов приговор да нижестепени судови погрешно тужиоцу дају правни третман повјериоца, а њему третман дужника.

Према томе, сви ревизиони наводи и тужиоца и туженог указују се неоснованим.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом нису остварени разлози из члана 240. става 1. тачке 1. и 2. ЗПП због којих су ревизије изјављене. Такође налази да у проведеном поступку није било недостатака који би се односили на страначку способност и заступање странака у овом спору, па се отуда ревизије странака одбијају као неосноване на основу члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић